

— Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἀκριβῶς περιμένον, ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Δαυὶδ μετὰ τὸ ὕψος ἱκανοποιουμένης φιλοτιμίας. Ὅποσον εἶναι τὸ πρῶτον παράδειγμα τοῦ σαλικοῦ νόμου;

— Ἡ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ Ἐδουάρδου τῆς Ἀγγλίας ἀνάβασις ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας τοῦ Φιλίππου Βασιλέως.

— Πότε συνέβη τὸ γεγονός τοῦτο;

— Ὁ Σήμεσιωμένος, προσέπαθ' ἵνα ἐνθυμηθῇ.

— Τῷ 1328, ἀπεκρίθη ἀνευ διαταγμοῦ ὁ καρδινάλιος τῆς Λορραίνης.

— Ἀλλὰ δὴ τριακόσια τεσσαράκοντα καὶ ἑν ἑτὴ μετὰ τὸν σφετερισμὸν τοῦ Οὐγίου Καπέτου καὶ διακόσια τεσσαράκοντα ἑτὴ μετὰ τὴν ἐκλείψιν τῶν ἀπογόνων τοῦ Λοθαρίου. Ἄρα οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι εἶχαν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ θρόνου, διακόσια τεσσαράκοντα ἑτὴ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ σαλικοῦ νόμου. Εἶναι ὅμως πασίγνωστον, ὅτι ὁ νόμος δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν.

— Εἰσθε ἱκανὸς ἀνὴρ, κύρ Νικόλαε Δαυὶδ, εἶπεν ὁ Σήμεσιωμένος, παράτηρῶν τὸν δικηγόρον μετὰ θαυμασμοῦ μὴ ἀμυγροῦς περιφρονήσεως.

— Εἶναι εὐφροσύνῃ ἐπιπόνησις, εἶπεν ὁ καρδινάλιος.

— Πολὺ ὥραία, εἶπεν ὁ Μεγίστ.

— Ἀξιοθαύμαστος, προσέθηκεν ἡ δούκισσα· ἰδοὺ ἐγὼ πριγκίπισσα βασιλικοῦ οἴκου. Τώρα μόνον τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας δέχομαι σύζυγον.

— Θεέ μου καὶ Κύριε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, γινώσκεις ὅτι μίαν μόνην σοὶ ἀπηύθυνα δέησιν: Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν καὶ ῥῆσαι ἡμᾶς ἀπὸ δικηγόρων.

Μόνος ὁ δούξ Γκιζης διετέλει σκεπτικὸς ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

— Νὰ σκέπτεται τις ὅτι τοιαῦτα ὑπεκφυγαὶ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ἄνδρα τοῦ ἀνκστήματός μου, ἐψήθυσεν, καὶ ὅτι οἱ λαοί, πρὶν ἢ ὑπακούωσιν, ἐξετάζουσι τὰς περὶ αὐτῶν ἀντὶ ν' ἀναγινώσκωσι τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνδρός εἰς τὰς ἀστραπὰς τοῦ βλέμματος ἢ τοῦ ξίφους αὐτοῦ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἑκατοντάκις δίκαιον, Ἐρρίκε, διότι, ἐὰν ἤρκοῦντο νὰ ἐξετάζωσι τὸ πρόσωπον, ἠθέλετε εἰσθε βασιλεῖς μετὰ τῶν βασιλέων, ἀφοῦ, ὡς λέγουσιν, οἱ ἕτεροι πριγκίπες εἶναι λαὸς ἐν συγκρίσει πρὸς ὑμᾶς. Πλὴν, τὸ οὐκ ἴσθης, ὅπως ἀνέλθῃτε ἐπὶ τοῦ θρόνου, εἶναι, ὡς εἶπε καὶ ὁ κύρ Νικόλαος Δαυὶδ, ἡ ἀπόδειξις τῶν δικαιομάτων ὑμῶν, ὅπως περιπλέξωμεν τὰ πράγματα.

— Τότε, ἡ καταρτισθεῖσα γενεαλογία εἶναι καλὴ, ἐξηκολούθησε μετὰ στεναγμοῦ ὁ Ἐρρίκος Γκιζης, καὶ ἰδοὺ τὰ διακόσια χρυσὰ δουκάτα, τὰ ὅποια ἠτήσατο δι' ὑμᾶς ὁ ἀδελφός μου δὲ Μεγίστ, κύρ Νικόλαε Δαυὶδ.

— Ἰδοὺ καὶ ἕτερα διακόσια, εἶπεν ὁ καρδινάλιος πρὸς τὸν δικηγόρον, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν ἐξ εὐχαριστήσεως, ἐνῷ ἔθετε τὸν χρυσὸν εἰς τὰ πλατέα θυλάκιά του, διὰ τὴν νέαν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν θέλομεν ἀναθέσει ὑμῖν.

— Ὁμιλήσατε, ἐξοχώτατε, εἶμαι ἐντελῶς εἰς τὰς ὑμετέρας διαταγὰς.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀναθέσωμεν ὑμῖν νὰ κομίσῃτε πρὸς τὸν Ἀγιώτατον πατέρα Γρηγόριον ΙΓ' τὴν γενεαλογίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν δέον νὰ ἐγκρίνῃ, διότι εἰσθε πολὺ μικρὸς, ὥστε ν' ἀναιχθῶσιν ὑμῖν αἱ πύλαι τοῦ Βατικανοῦ.

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Νικόλαος Δαυὶδ, ἔχω μεγάλην καρδίαν, ἀλλὰ ταπεινὴν καταγωγήν! Ἄ! ἐὰν ἦμην τοῦλάχιστον ἀπλοῦς εὐπατρίδης!

— Σιώπα, ἀχρεῖτε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ.

— Πλὴν δὲν εἰσθε, δυστυχῶς, ἐπομένως εἰμεθα ἡναγκασμένοι ν' ἀναθέσωμεν τὴν ἐντολήν ταύτην εἰς τὸν Πέτρον δὲ Γονδύ.

— Συγγνώμην, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ δούκισσα, ἀναλαβούσα τὴν συνήθη σοβαρότητα τῆς· οἱ Γονδύ εἶναι, ἀναμφιβόλως, ἄνδρες πνευματώδεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁμῶς οὐδεμίαν ἔχουμεν ἐπιρροήν. Μόνῃ ἡ φιλοδοξία των πρὸς ἐμὴν ποιάντινα ἐγγύησιν, πλὴν τὴν φιλοδοξίαν των δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐπίσης ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος.

— Ἡ ἀδελφή μου ἔχει δίκαιον, Λουδοβίκε, εἶπεν ὁ δούξ δὲ Μεγίστ μετὰ τοῦ συνήθους αὐτῷ ἀποτόμου ὕψους, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν Πέτρον δὲ Γονδύ ὡς ἐμπιστευόμεθα εἰς τὸν Νικόλαον Δαυὶδ, ὅστις εἶναι ἀνθρωπός μας καὶ τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ κάμωμεν νὰ κρεμάσωσιν κατ' ἀρέσκειαν ἡμῶν.

Ἡ ἀφελὴς αὐτῇ φράσις τοῦ δουκὸς, ριψέψισα κατὰ πρόσωπον τοῦ δικηγόρου, παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ παραδοξωτάτην ἐντύπωσιν· ἐξερράγη εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα, ἐνδεικνύοντα τὸν μέγιστον φόβον του.

— Ὁ ἀδελφός μου Κάρολος ἀστεΐζεται, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος Γκιζης πρὸς τὸν ὠχρῶντα δικηγόρον, διότι γινώσκει ὅτι εἰσθε ἡμέτερος πιστός, ὡς ἀπεδείξατε εἰς πλείστας περιστάσεις.

— Καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἐδικήν μου, προσέθετο κατὰ διάνοιαν ὁ Σχικῶ, δεικνύων τὴν πυγμὴν πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦ ἡ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἐχθρούς του.

— Ἠσυχάσατε, Κάρολε! ἡσυχάσατε, Αἰκατερίνη! ἔλαβον ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέτρα μου. Ὁ Πέτρος δὲ Γονδύ θέλει κομίσῃ ταύτην τὴν γενεαλογίαν εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλ' ἀναμῖξ μετ' ἑτέρων ἐγγράφων καὶ ἀγνοῶν τί θέλει κομίζει. Ὁ πάπας θέλει ἐπιδοκιμάσῃ ἢ ἀποδοκιμάσῃ, χωρὶς ὁ Γονδύ νὰ γινώσκῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἢ ἀποδοκιμασίαν ταύτην. Ἐπὶ τέλους, ὁ Γονδύ, διατελὼν πάντοτε ἐν ἀγνοίᾳ, θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τῆς γενεαλογίας, ἐγκειμένης ἢ μὴ. Ἡμεῖς, Νικόλαε Δαυὶδ, θέλετε ἀναχωρήσει συγχρόνως μετ' αὐτοῦ καὶ θὰ περιμένετε αὐτὸν εἰς Σιαλὼν, Λυὼν ἢ Ἀβινιὼν, κατὰ τὴν ἡμετέραν εἰσαποίησιν. Τονοῦτοτρόπως, μόνος ὑμεῖς θέλετε κατέχει τὸ ἀληθὲς μυστικὸν τῶν πράξεων ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος ἄξιός τῆς ἡμετέρας ἐμπιστοσύνης!

Ὁ Δαυὶδ ὑπεκλήθη.

— Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον, ἀγαπητὲ φίλε, ἐψήθυσεν ὁ Σχικῶ, νὰ κρεμασθῇς, ἐὰν παρκατήσῃς ὀλίγον.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐθλίψαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας καὶ ἠσπάσθησαν τὴν δούκισσαν ἀδελφὴν των, ἥτις ἐκόμισεν αὐτοῖς τὰ ὀπισθεν τοῦ βωμοῦ ἀφθέντα τρία μοναχικὰ ῥάσα των, ἀφοῦ δ' ἐβρόθήτην αὐτοὺς νὰ καλυφθῶσι μετὰ τὰς προφυλακτικὰς κουκούλας των, κατεβίβασε καὶ αὐτὴ τὴν κουκούλαν τῆς καὶ προηγῆθη αὐτῶν μέχρι τῆς πύλης τῆς Μονῆς, ὅπου περιέμενεν αὐτοὺς ὁ θυρωρὸς καὶ ὁπόθεν ἐγένοντο ἀφκντοί, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Νικόλαου Δαυὶδ, ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ ὁποίου ἐκρότουν, ἀνὰ πᾶν βῆμα, τὰ χρυσὰ σκουῖα.

Ἀφοῦ ἐξῆλθον, ὁ θυρωρὸς ἔσυρε τοὺς μοχλοὺς τῆς πύλης, ἐπανελθὼν δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔσβυσε τὴν μόνην καιομένην ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ χοροῦ λυχνίαν. Παραχρῆμα, πυκνὸν σκότος ἐκάλυψε τὴν ἐκκλησίαν καὶ παρήγαγεν αὐθις τὸν μυστηριώδη φόβον, ὅστις πολλάκις εἶχε καταλθεῖ τὸν Σχικῶ.

Ἐπειτα, ἐν τῷ σκότει, ὁ δούπος τῶν σανδάλων τοῦ μοναχοῦ ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς ἐκκλησίας ἀπεμακρύνθη, ἐγένετο ἀσθενὴς καὶ ἐντελῶς ἐξέλιπε.

Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ ὅποια ἐφάνησαν πέντε ἡμέραι εἰς τὸν Σχικῶ, παρήλθον, χωρὶς νὰ ταράξῃ τι τὴν σιγὴν καὶ τὸ σκότος.

— Πάγει καλὰ, εἶπεν ὁ Γασκόνος, φαίνεται ὅτι τόρα τὰ πάντα πραγματικῶς ἐτελείωσαν, ὅτι αἱ τρεῖς πράξεις ἐπείχθησαν καὶ ὅτι οἱ ὑποκριταὶ ἀπῆλθον. Ἄς προσπαθήσωμεν ν' ἀκολουθήσωμεν αὐτοὺς· ἀρκετὰ διεσκεδάσαμεν εἰς μίαν νύκτα.

Ὁ Σχικῶ ἔσυρεν ἀθουρῶς τὸν μάνδαλον τοῦ ἐξομολογητηρίου, ὥθησε τὴν θύραν μετὰ προφυλάξεως καὶ ἔτεινε τὸν πόδα ἐκτὸς ταῦ κιβωτίου του.

Ἐνῷ ὁ δόκιμος μοναχὸς περιήρχετο τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Σχικῶ, παρακολουθῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, εἶχε διακρίνει εἰς τινὰ γωνίαν κινητὴν κλίμακα, χρησιμεύουσαν διὰ τὸν καθαρισμόν τῶν χρωματιστῶν ὑέλων τῶν παραθύρων. Δὲν ἔχασε, λοιπόν, καιρὸν, ἀλλὰ μετὰ τὰς χεῖρας προτεταμένους ἐφθασεν ἀθουρῶς μέχρις αὐτῆς, τὴν ὁποίαν, λαβὼν, ἐστήριξε κάτωθεν παραθύρου τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀνῆλθε ταχέως τὰς βαθμίδας αὐτῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Χάριν τῶν ἑνεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναγκασθέντων νὰ διακόψωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὑπεβιβάσαμεν τὴν τιμὴν τῶν προηγουμένων φύλων εἰς λεπτὰ 10 ἑκαστον ἀντὶ τῆς ὀρισεμένης εἰκοσαλεπτοῦ.

Φύλλα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀνταποκριταῖς. Ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας καὶ πρὸς πάντα αἰτοῦντα καὶ προκαταβάλλοντα τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα ἢ ἄλλως.